

Un cafè al Cafè

OLGA TARAVILLA BAQUERO

«La veritable cultura neix de baix, no de dalt».

Un cafè al Cafè per parlar, avui de cinema. Moltes vegades oblidem que la cultura neix d'aquestes converses, discussions, intercanvis d'opinió entre cafès i copes: «la veritable cultura neix de baix, no de dalt». Amb aquesta frase tancàvem l'entrevista amb l'Àngel Quintana. Parlar amb l'Àngel és tot un plaer, és com iniciar un viatge que et porta a recórrer indrets entre les idees, el coneixement i les reflexions nounades de la conversa. Una primera pregunta inicia el periple:

Com veus el panorama creatiu del cinema a Girona?

M'explica que en aquests moments s'està donant una confluència estranya, que no troba a la resta de l'Estat espanyol,

i és que en aquests moments a Girona i les seves rodalies convergeixen gran part dels cineastes que més li interessien. Entre d'altres, comptem amb el banyolí Albert Serra que, amb la seva última pel·lícula, *El Cant dels Ocells*, va ser l'únic representant de l'Estat al Festival de Cannes de 2008; Isaki Lacuesta, que va guanyar el premi FIPRESCI, amb el seu últim llargmetratge *Los condenados*, presentada també a la secció oficial del Festival de Sant Sebastià el passat 2010; Lluís Galter, de Figueres, que l'any passat va estrenar el seu primer film *Caracremada* al Festival de Venècia; Oscar Pérez, guanyador del premi IDFA (Festival Internacional de Documentals d'Àmsterdam) amb el documental *El Sastre*, l'any 2008; o Pere Vilà, que a l'any 2008 va projectar el seu primer film, *Pas a nivell* al Festival Internacional de Cinema de Gijón, a l'any 2007; Edmon Roch, director de *Garbo, el espía que salvó el mundo*, amb la que va guanyar el Goya al millor documental l'any 2010 i què, a més a més és productor executiu, associat i director de

producció en pel·lícules de Whit Stillman *The last Days of Disco* o amb Fernando Colomo *El efecto mariposa*. Si ens allunyem una mica de Girona, però encara dins de Catalunya, podem parlar de Mar Coll, que dirigeix *Tres dies amb la família*, pel·lícula amb la qual ens mostra una burgesia gironina que viu encara ancorada als vells models del segle XIX. Gairebé cadascuna de les persones de qui ens parla l'Àngel podrien ser exemples que s'arrisquen per un nou cinema, en contra d'aquests valors conservadors on es guarden les formes d'un cinema-espectacle, que no aposta per anar més enllà de l'estudi i la màquina de crispetes, servides de tots els colors a l'aparador en què se'ns emmiralla la indústria.

A Girona tenim, en aquest sentit, un bon panorama creatiu, una bona cantera de persones que investiguen nous llenguatges, amb ganes de crear i obrir-se als circuits internacionals, deixant endarrere un provincianisme caduc. Si hi afegim que la tècnica cada vegada proporciona més facilitats, les noves càmeres digitals

permeten que moltes més persones accedeixin sense por al cinema. Tampoc és casual que tot això passi a Girona: parlem d'una de les ciutats que compta amb més cinemes, amb un Museu del Cinema únic a Espanya i pràcticament a Europa, i amb el Cinema Truffaut, que encara no ha col·locat la màquina de crispetes a l'entrada i programa setmanalment aquests altres circuits que no formen part de les franquícies del cinema industrial.

Arribats a aquest punt, la conversa deriva cap a altres aspectes més enllà de la creació, perquè en aquest paisatge tan encoratjador sorgeix el tema del públic. En realitat, de la manca d'espectadors per a aquest tipus de pel·lícules. «L'artista d'avantguarda és incompatible amb el públic del cinema-espectacle». Llavors, si parlem de cineastes avantguardistes, sembla que ens hem de separar del públic, especialment si pensem, com a espectadors habituals, en el gran públic que consumeix cinema-espectacle. Encara no som capaços de trencar la frontera creada al segle XIX pels impressionistes, encara no

som capaços de deixar d'escandalitzar-nos davant tot allò innovador i diferent.

«La creativitat és el futur de les humanitats»

Aquesta apreciació la podem aplicar a totes aquelles creacions que aparentment només poden ser exhibides, apreciades o comprades per les persones que, d'una manera o d'una altra, s'han especialitzat i poden «entendreles». Realment, encara em resisteixo a pensar que aquesta incomptabilitat ha de ser in eternum. De què ens serveix l'educació? Parlem sobre la universitat, que, encara que és un dels últims esglaons en la vida educativa, acaba marcant i determinant una mirada cap al món. La universitat pot acabar com un vell diccionari que defineix un llenguatge que ja no existeix i no s'utilitza. Després de més d'un segle d'avantguarda, encara ens sorprenem i

no entenem res. La universitat hauria de fer un pas per sortir d'un provincianisme que només mira el seu melic i despertar a un món absolutament obert, més enllà de les muralles, amb moltes possibilitats de treball. És important intentar trobar tot allò que ens explica, però també és important la reflexió crítica de tot allò que ens està passant en aquest moment. «La creativitat és el futur de les humanitats», buscar noves possibilitats, noves estructures de difusió de la cultura, incitar a la participació en projectes que estimulin la imaginació i la creació. «La veritable cultura neix de baix—no de dalt.

Precisament és això el que busquem amb la revista que aquest mes neix. L'Àngel ha posat paraules al nostre projecte editorial. Tot allò que no forma part de la cultura oficial, tot allò que implica una participació ciutadana, ens interessa. Ens interessa saber com es mou la cultura real i fer molts cafès i copes per parlar-ne.